

Engin Erkiner: Nebil Rahuma ile birlikte girdiğimiz Intercontinental eyleminin bende ayrı bir yeri vardır.

Taksim'deki Intercontinental oteli –adı daha sonra Marmara Etap olarak değişti- 1 Mayıs 1977 katliamında önemli rol oynamıştı. Kalabalığın üzerine Sular İdaresi'nin üzerinden ve bu otelden ateş açılmıştı.

1 Mayıs 1977 katliamından yaklaşık bir buçuk ay sonra bu otele karşı kurşunlama eylemi yaptık. Sadece kurşunlama olarak bakarsanız pek bir eylem sayılmaz. Ne ki, otelin konumu o dönem özellikle önemliydi ve bir de Taksim gibi İstanbul'un en kalabalık yerlerinden birisinde eylem yapmak hiç de kolay değildi. Planımız şöyleydi: Otelin tam karşısında yeşillik bir alan onun arkasında da park vardı. Araba yaklaşık 40 metre sağdaki yola park edilecek, iki kişi oteli kalaşnikoflarla taradıktan sonra arabada bekleyen şoför yoldaşla birlikte gideceklerdi.

Plan buydu ama yerinde yaptığımız ilk keşifte içimizi hem endişe sardı hem de eyleme bir kişi daha eklendi: Birisinin iki kişinin arkasını sağlama alması gerekiyordu. Bunu ben üstlendim.

Endişemiz, Taksim'de özellikle de akşam vakti bol miktarda bulunan lümpen tiplerin bize müdahale etmesiydi. Ek olarak sivil polisler de olabilirdi. Silahlarımız iyiydi ama bizim sorunumuz –önceki eylemlerde olduğu gibi- yapacağımız işe konsantre olmak ve gereksiz yere kimseyi vurmamaktı. Mecbur kalırsak vururduk, ama esas amacımız kurşunlamaydı.

Otelin tam yeşillik alan hizasındaki yerinde lokanta vardı. Aramızda yaklaşık 70-80 metre bulunuyordu. Buraya değil daha yukarıya ateş edilecekti. Lokantadaki otelin 1 Mayıs'taki işleviyle ilgisi bulunmayan insanları yaralamanın veya öldürmenin anlamı yoktu.

Ek olarak, ateş edecek iki yoldaşa aynı anda ateşe başlamamaları gerektiğini anlattım. İkisinde de şarjörleri birbirine bağlanmış kalaşnikoflar olacaktı. Aynı anda ateşe başlarsalar ikisinin de şarjörü aynı anda boşalacak ve şarjör değiştirirlerken, diyelim on saniye kadar, savunmamız sadece bendeki 14'lüye kalacaktı. Böyle bir durumun ortaya çıkmaması için ilki ateşe başladıktan kısa süre sonra ikincisi de ateşe başlayacak ve birisi daha erken şarjör değiştireceği için en zayıf durumumuzda bile sadece bendeki tabancaya kalmayacaktık.

Gittik. Güneş batmış, hava kararmıştı ama henüz gece olmuş sayılmazdı. İki önden ben biraz arkadan gidiyordum. Ateş edeceğimiz yerde çimlerde yüzükoyun yatan iki adam vardı. Onlara aldırmadık. Eylem planladığımız gibi başladı. Önce tek tüfek ateşe başladı, kısa süre sonra da öteki. Ben silahı çekmiş, yüzüm parka dönük olarak duruyordum. O iki adam silah sesini duyar duymaz ne zaman kalktılar, ne zaman koşup gözden kayboldular, doğrusu görmedim.

Birdenbire ortadan toz oldular!

Hızla arabaya döndük. Önceden planlandığı gibi her ayrı kapıdan bindi ve araba kalktı.

Beklenmedik olay bu sırada gelişti.

Başka bir araba iki şeritli yolda ve hızla yanımızda gidiyor ve bizi sıkıştırmaya çalışıyordu. İçinde gençten tek şoför vardı. Biz hızlandık, o da hızlandı. Öyle pis bir durum ki! Aynı hızda gidiyoruz, ben şoförün yanında oturuyorum, ötekini de görüyorum, ama ateş etsem benim yoldaşı vurabilirim. Silahı ateş edecek gibi kaldırıncaya öteki vazgeçti.

Hızla uzaklaştık. Tüfekler bavulla bana verildi, ben indim. Onlar gittiler. Daha sonra iki yoldaş da inecek ve şoför yoldaş arabayı uygun bir yerde terk edecekti.

Kaldığım yere dönerken kendimi çok yorgun hissettiğimi hatırlıyorum. Bedensel değil psikolojik ve zihinsel bir yorgunluktan bu. Kaç aydır bırak kitabı doğru dürüst gazete bile okuyamamıştım. Eyleme gir, para bul, ilişkilerle uğraş, başka bölgelerle haberleş... Birkaç aydır önemli bir politik ve askeri tecrübemiz olmuştu. Bunların yazılması gerekirdi. Yazmaya başlamıştım ama öyle kalmıştı. Kafanı toplayacak zaman mı var!

Intercontinental eylemine sahip çıktık ve birkaç gün Hürriyet'in sayfalarından eksik olmadık.

Hele bir keresinde ilk sayfada attığı manşetle MLSPB ile bizi karşı karşıya getirmeye

çalışıyordu. Sözde eyleme onlar da sahip çıkmıştı! Ardından MLSPB, “bizim ne bu eylemle ne bu örgütle ilişkimiz yoktur” diye açıklama yaptı. Bu sefer “birbirlerine düştüler” diye manşete çıktık.

İlgisi yok tabii. Yalnız gerçek olan MLSPB’nin bizden hiç hoşlanmamasıydı. Hiç bir irtibatımız olmadı.

Meselenin aslını yakalandıktan sonra öğrendik: Meğer aynı gece Intercontinental’a yakın mesafede olan parkın arkasındaki Sheraton otelinde –adı sonra muhtemelen değişti- MİT’in Marmara Bölge Toplantısı varmış. “Toplantıyı haber aldılar, ama oteli şaşırdılar” diye düşünmüşler. Bu düşüncenin MİT içinde nasıl bir şaşkınlık yaratacağını tahmin etmek zor değil. Silahlı bir örgüt onların bölge toplantısını haber alıyor. Bugün kurşunlayan yarın toplantıyı basabilir de pekala!

Belki de bizi sıkıştırmaya çalışan araba MİT’e aitti. Bunu hiç öğrenemedik.

Eyleme katılan yoldaşların hepsi gayet sakindiler. Ne telaş yapıldı, ne heyecanlanıldı ve bizi sıkıştırmaya kalkan araba dışında herşey planlandığımız gibi yürüdü.

Bu eylemin ne kadar sansasyon yarattığına kaldığım bir cezaevinde yeniden ve yeniden şahit olacaktım. Cezaevinde fazlasıyla bulunan İstanbul mahkumu benden sürekli bu eylemi anlatmamı isterler ve her defasında da büyük heyecanla dinlerlerdi.

Taksim’in ortasında eylem, vay babam vay!

Oysa ki, eylem tecrübesi kazandıktan sonra, kalabalık yerdeki bir eylemin تنها yerdekine göre daha az tehlikeli olduğunu öğrenmişim. Daha sonra ana cadde üzerindeki bankalara da bu nedenle yönelmiştik. Hem para çok hem de daha az tehlikeli...